

DIADA NACIONAL 2021

Després del parèntesi de l'estiu reprenem el curs polític amb la celebració de la Diada. Com m'agrada recordar cada any, és la festa nacional de Catalunya, de tots els catalans i les catalanes, siguin quines siguin les seves opinions, orígens o preferències polítiques. Aquesta celebració és un bon moment per compartir reflexions sobre les circumstàncies polítiques, socials i econòmiques que es troba Catalunya i sobre els reptes col·lectius que cal encarar, relacionats amb les tres crisis que hem de superar: les conseqüències socials derivades de la pandèmia, la recuperació econòmica i la crisi política i institucional.

Hem patit – i encara estem en una situació de risc – una pandèmia sense precedents. Després de molts mesos de patiment i d'incerteses, sembla que comença a estar sota control gràcies a la vacunació massiva. La gestió sanitària i epidemiològica ha estat motiu, lògicament, de crítiques i de discrepàncies. Però fóra bo reconèixer que estem davant d'un èxit compartit. La ciència i la indústria farmacèutica han estat capaces de trobar, fabricar i distribuir les vacunes. Les administracions públiques han sabut estar a l'altura organitzant i desenvolupant les mesures de prevenció i una eficaç campanya de vacunació. Al conjunt d'Espanya les persones vacunades amb la dosi completa ja representen més del 72% de la població total, un dels percentatges més alts d'Europa.

El govern de la Generalitat, que ha exercit les seves responsabilitats, alerta amb encert que no podem donar per acabada aquesta vacunació. Hi ha encara milers de persones, especialment entre les generacions més joves, que no s'han vacunat, malgrat l'existència de dosis i de punts de vacunació. Els hem de demanar que ho facin per la seva pròpia seguretat però, sobretot, per generositat i solidaritat amb el conjunt de la societat.

JOSÉ MONTILLA AGUILERA

Ara bé, les seqüeles socials que deixa la pandèmia són extraordinàries, malgrat l'esforç econòmic dels poders públics. L'increment de les desigualtats ha fet créixer el risc de pobresa i d'exclusió social de forma alarmant, com encertadament adverteixen les entitats socials i del Tercer Sector. Catalunya no s'ho pot permetre.

És cert que la superació dels problemes socials està vinculada al progrés econòmic del país, però les urgències socials exigeixen una reacció immediata. L'agenda social ha de constituir la principal de les preocupacions del nostre govern, per damunt de qualsevol altra qüestió.

La recuperació econòmica, que cal orientar cap a un canvi de model productiu que tingui present els reptes tecnològics, la globalització i les qüestions ambientals, requereix identificar bé les estratègies i els sectors tractors de la nova activitat. Catalunya disposa d'un gran potencial empresarial, científic i professional per avançar amb èxit.

Comptem amb l'aportació de fons europeus i els efectes de rebot que està experimentant l'activitat empresarial. Però no podem oblidar l'elevadíssima càrrega de l'endeutament ni els efectes nocius d'un elevat dèficit públic de les nostres administracions públiques que la pandèmia ha provocat.

Per tot això necessitem una atmosfera d'estabilitat política i institucional i, especialment, una feina d'entesa i col·laboració amb el govern d'Espanya i amb els agents econòmics i socials.

El tercer repte col·lectiu és el de la crisi política i institucional. Fa deu anys de "procés" sense que es pugui fer un balanç positiu d'aquest període. Ni l'autogovern ni la cohesió nacional de Catalunya han avançat. Ben al contrari, s'ha debilitat la cohesió interna i el prestigi de les nostres institucions.

JOSÉ MONTILLA AGUILERA

Cal reconèixer, però, un canvi de clima que és positiu. Tot i la complexitat dels problemes de fons, els indults, la recuperació dels espais institucionals com ara la Comissió Bilateral i la convocatòria de la “Taula de Diàleg”, conformen una oportunitat que hem de saber aprofitar. Ningú no hauria de desitjar que aquesta finestra d’oportunitat fracassi.

El diàleg, previ a la negociació i al pacte, requereix recuperar un nivell mínim de confiança institucional entre els governs de Catalunya i Espanya. I requereix, igualment, coratge polític d’ambdues parts per assumir renúncies i per oferir propostes ambiciosos i alhora realistes.

Necessita, també, que el Govern de Catalunya, i en especial el seu president, concentri els seus esforços en les tasques de govern, evitant que les querelles i contradiccions internes la paralitzin i assumint la responsabilitat de governar per a tothom i no només per als propis. Avui més que mai necessitem que els dirigents polítics prenguin les seves decisions sense subordinar-se ni als cops d’efecte ni a les pressions del curt termini.

L’èxit d’aquest procés de diàleg, que no pot ser vist com un objectiu a curt termini, depèn en primer lloc dels governs que l’han d’impulsar. Però també de tots els sectors polítics, socials i econòmics que l’han d’acompanyar i facilitar-ne l’èxit. Per això és igualment important que hi hagi un procés de diàleg paral·lel entre les formacions polítiques catalanes, expressió de la pluralitat del país.

L’objectiu no pot ser altre que abordar les reformes necessàries per assegurar que Catalunya gaudeix d’un nivell d’autogovern compatible amb les seves aspiracions nacionals.

Com he insistit any rere any, la festa nacional ha de significar un espai de retrobament, d’inclusió i de reconeixement de la pluralitat i complexitat de la nostra societat. No convé al país que els símbols – senyera, himne i Diada – es converteixin en motiu de discòrdia i divisió. Convertir la Diada en una celebració només d’una part del país faria mal a la cohesió política i social que tant necessitem.

Barcelona, 7 de setembre de 2021